

ELŐFIZETÉSI ÁRAK:
 Egész évre . . . . . 6 ft — kr.
 Negyedévre . . . . . 1 . 50 .
 Egy hóra . . . . . — . 50 .

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Kármelita-tér 3. sz.

HIRDETÉSEKET FELVESZ:
 a kiadóhivatal és Czéh S. özv. könyvnyomda-intézete.
 Egyes szám ára 12 kr.
 Megjelenik minden vasárnap.

LEVELEK

a régi jó időkhez.

I.

Ádáz világ, kiben a lelket
 A gőz és villam tartja ma,
 Meghallgatnád-e, ha a régi
 Időknek lelke szólana;
 Mikor kedély s szív mozgaták a
 Világot gőz s villam helyett.
 És a poéta foglalá el
 Köztük a trónusos helyet.

Szegény poéta már ma majd csak
 A gyermekszobákra szorul,
 Ott elmondhatja szivverését
 S eszmevilágát jámborul.
 Komoly gondokkal jár a felnőtt,
 Plus és minus zúg át fején, —
 Szóval: nem szólok a jelenhez,
 A multakhoz dalolok én!

Megírom, hogy milyen egész más
 Ma már a kifejlett világ,
 Lakóinak lépten-nyomon mily
 Válogatott élvezet ad.
 Mit mennynek képzelének akkor,
 Az ma prózai napi lét,
 Oly tökéletesre csiszolta
 A haladás az ő művét.

Urambátyám még az időben
 Saját lován ment Pestre fel,
 Szegény, az utazása célját
 Egy hét alatt sem érte el,
 Ma három óra el sem mulik
 S már ott vagyunk tető alatt,
 (Ha közbe egy tehervonat nincs,
 S rajtunk keresztül nem szalad.)

Akkor még posta-féle sem volt,
 Gyalog vitték a levelet,
 Ugyan gyorsan érkezhett meg
 Szerelmesnek a felelet.
 Ma? még szemünket fel se nyitjuk,
 Már kapunk egy egész rakást.
 Az óceán másik partjáról
 Is fizetési meghagyást.

Akkor Bakony Vértes sűrűje
 Zsivány népséggel volt tele,
 Bitófák álltak itt is, ott is,
 Róluk a példa inte le.
 Ma nem Bakonyban: palotákban
 Lakoznak a jó madarak,
 S a példa int, hogy a szemérmes
 Koldus keze üres marad.

187*. APRILIS 1.

Irta: ○

A „Gar. Diák“ Atlasza megszólít a napokban, hogy hát maga Domine! de hiába rontja itt ezt a drága györi levegőt, nem tud bekopogtatni valami szellemességgel, mi? Mindenkinek, de különösen a G. D. Atlaszának akarata szent előttem s azért, miután melleleg megjegyyezni bátor voltam, hogy ámbár nem ott forgolódtam, ahol a szellemeséget osztogatták, ha úgy akarja, ám próbálja firkámmal előnyösen ismert lapját compromittálni, én megadom magam s előbb mint gondolná, engedelek megtisztelő felszólításának. Ilyféleképen próbáltam a vágás ellen magam védendő, egyszersmind a feleletet is megadni.

De óh fatum! csak akkor vettem észre félig enyelegve kimondott szavaim megdönthetetlenül alapos igazságát, midőn haza érve iróasztalomhoz ültem s a G. D.-nak tett ígéretemet beváltandó, iráshoz fogtam. Bármennyire rágtam is a tollszárat, nem jött abból ki a G. D.-ba való egyetlen zamatos mondat sem s így ismét abban a furesa posztíóban voltam, mint rendesen: hogy politikai komoly lapokba írva, folyton a pattogó éléz perreg tollamból, keverve a jóízű humorral, míg élézlappak szellemi aldozatot hozandó, nemesak hogy nem telvék soraim humorral, de a legszárazabb themák lélektani, philosophiai, olykor phisologiai fejtegetésébe boesátkozom, vagy pedig folyton a rossz idők forognak agyam repedt bőgréjébe, mint Petőfink mondaná. S ha ilyenkor elég meggondolatlanul, dolgozatomat beküldöm a lapokba, míg az élézlappal rendesen ilyen kispostát küld: „N. N. Tiszta igazság, de nem lapunkba való. Próbálja meg élézes alakba öltöztetni,“ addig a politikai vezérezikk gyanánt beküldött dolgozatomra, egyik fővárosi napilap így kénytelen nyilatkozni: „N. N. Vezérezikknek nem válik be, legfeljebb valamelyik élézlappba.“ Hanem már az eddigi tapasztalatok nyomán megfogadom, hogyha jelen dolgozatom ki nem jön a G. D.-ban, úgy jövőre amit élézlappba készítek, beküldöm politikai vezérezikknek egy napilapba és megfordítva; ha így sem lesz jó, akkor adieu! író tollam. Míg föntebbi fatumom gonosz játéka miatt keseregtem, eszembe jutott, hogy április 1-je közeleg, jobban mondva küszöbön van. Eszmetársulás folytán kezdtem emlékembe visszaidézni egyes epizódokat, melyek ápr. 1-hez fűződnek s mondhatom, nem is kellett soká gondolkoznom; eszembe jutott egy különös eset ifjúkori életemből. Megvizsgálódva ugrottam föl ülőhelyemből s örömittasan csaptam össze kezeimet a meglegedés egyik nemével s a büszkeség bizonyosan nagyobb fokával kiáltottam: Megvan! — mint midőn Schwarcz barát a lópor titkát csaknem saját bőre árán a természettől elleste. Részint időszerűleg, részint adott ígéretem után kötelességszerűleg mondom el hát, amint volt, a történetet.

Diák voltam, azaz párdon, akadémiai polgár s mint 23 éves ifju, nálam is folyt az emberi életnek ama stadiuma, mikor az ész a szívvvel folytonos esatát ví, midőn a komoly tanulmányok gyakran sutba kerülnek, a mámoros ifju szívet jobban kielégítő s az elmét rohamosabban megkapó regények miatt, de hogy ne gombolódzam — házassulandó voltam. Is-

mertem a város minden hajadonait, fáradhatlanul fürkésze, melyiket rendelte nekem a Teremtő. De bárhányszor végigfutottam is az általam gondosan kezelt, hymen rózsalánczával összefüzendők névsorát — amely névsorban hogy a szív mellett az ész is képviselve legyen, legott a név után matematikai pontossággal meg volt állapítva a számokkal kifejezhető érték is — sehogyssem birtam végelhatározásra jutni s pedig ama magában véve esekély, de az adott viszonyok figyelembevételével mindent megmagyarázó körülmény miatt, mivel az egyiket kiesinyeltem, a másikba belefogni nem volt bátorságom, már amint a lajstromban a név után az 1, 2, 3 mellett közvetlen kevesebb vagy több zerus állt, annál is inkább, mivel már az utóbbi kategóriába soroltak közül egy, amugy udvariisan kikosarazott. E körülmény engem nagyon elkésirített, mert minden áron meg akartam osztani az élet viszontagságait egy oly nővel, ki a tizenhat évet ugyan meghaladta, de a harminctól még távol van s esetleg néhány ezressel rendelkezik. Hogy ebbeli szándékom hovahamarabb végbevehessem, szorgalmasan kezdtem olvasgatni a fővárosi lapok apró hirdetésait, mint egyetlen, legegyszerűbb s ajánló külsőmet jó számba véve, egyuttal a legpraktikusabb eszközt, örökre garçonéletet kénytelenítessem folytatni, mihez, megvallva az igazat, különben is eseppe kedvem sem volt. Lázasan vártam naponkint a postát s villámgyorsasággal futottam keresztül kedvencz rovatomat; de sok idő telt abba, míg az én izlésem szerinti kisposta megérkezett; elannyira, hogy egyik-másik collegám, a lapok utolsó oldalának folytonos betűzéséből egy kis kombinációval kitalálta szándékomat s egyik bizalmas barátom óva intett, nehogy egy szerencsétlen pillanatban felültessenek ez aljas csalással. Óva intő baráti figyelmeztetésén felülkerekedett s győzött a bensőmben már meggyökerezett rögeszme, győzött a szenvedély az ész szava fölött — tovább bujtam a kishirdetési rovatot. Márczius 29. volt, élénken emlékszem e napra, mert ekkor jött megálmódott Messiásom egy fővárosi napilap kishirdetési rovatának képében, ami fő, izlésemnek teljesen megfelelőleg, amelyből csak annyit kell jeleznem, hogy ki volt benne téve, miszerint a levélbeni ajánlatok a kiadóhivatalban ápr. 1-től fogadtatnak el. Szokatlan volt egy kissé a hirdetés az ilyen pontos meghatározás miatt, de mit törődtem én akkor az ily apróságokkal? Egész éjjel nem tudtam nyugodni; szüntelen arról a kis barnáról (mert így volt a kishirdetésben) ábrándoztam, no meg úgy zárjel közt legyen mondva, arról a markomat ütendő 5000 forintról, ami szintén a kishirdetésben volt jelezve. Azon is törtem a fejem, hogy lehetne Pestre felrándulni a már csinosan és izlésteljesen kiállított s arezkémemet rejtő post. rest. leveletem a kiadóhivatal utján, hova biztosabban az „Ö“ kezei nyujtani. Márcz. 30-nak estelén berobogtam Pestnek egyik esillogó utcájába. Százszor türelmetlenebbül várva a regg közeledtét, mint annyi másszor, végre ez éjén is átestem s az annyira vár ápr. 1-re virradtam fel. Soha oly gyorsan kész nem voltam még öltözködéssel, mint épen most csakhogy a konkurrensok között elsőnek érjek a kiadóhivatalba, ami legnagyobb bosszuságomra sikerült is. Hogyan bosszuságomra? fájdalom, igen! (mondtam volna akkor) mert a

mondott helyre érve, titkos jelszóval levelem átnyújtása után egy czimtelen, de leragasztott levelet kézbesítettek. Nem értetem a dolgot, magyarázatot kértem; a válasz az volt, hogy a czimtelen levél oly utasítással küldetett be, hogy az illető hirdetési rovatra reflektáló első jelentkezőnek kézbesítették. Erre a magyarázatra aztán magamban elmondtam az egyszeri huszárral: hogy igenis kérem alássan most már nem értem. Léküzdve az első meglepetés érzelmeit, kifelé indultam, minden magyarázatot az előttem titokszerű czimtelen levél tartalmától várva, remélve.

Ha kételkedtem eddig a néhai katonatiszt ama találó definíciójának alaposágán, melyet egy társaságban e fölvetett kérdésre: mi egy szép nő? a következőkben adott: paradicsom a szemnek, pokol a léleknek, purgatorium az erszéynnek, — a levél átoltvasása után kételyem végleg elszlott. A definíció középső részét illetve, eddig csakugyan volt némi kételyem, de végre is be kellett vallanom helyes mi-voltát, mert a levelet olvasva, hevenyében olyat mondtam, hogy mikor vége volt, ugyancsak esodálkoztam, hogy valamelyik, a paradicsomból kiűzött angyal rögtön magával nem vitt. Csak mikor eszembe jutott egy latin vers:

Tigris quid peius? ospis; ospide quid? daemon;
Daemone quid? mulier; quid muliere? nihil.

birtam kissé sorsomban megnyugodni.

De ki nem lett volna helyzetemben bosszus? Képzeljék csak! felbontom az említett levelet s benne e szót olvasom: „Szerencsétlen!”

Áprilist járatlak velem, az bizonyos volt előttem, de hogy ki követte el, annak nyomába ugyan hasztalan igyekeztem jutni. Utóvégre is abban nyugodtam meg, hogy valami hamis nő kiszámított csinye hozott oly kellemetlen helyzetbe. No de a legszentebb esküvés erejével meg is fogadtam, hogy lemondok a kishirdetésekről mindenkorra s másfél évig azzal a szóval aludtam el, azzal ébredtem, hogy „szerencsétlen!”

Akkor aztán szerencsés voltam egy kisbirtokos szende leányt vezetni oltárhoz.

Javában folyt a lakoma, midőn behoznak egy üvegtálczát, rajta egy irókészlettel s egy levéllel. A levélben ez volt:

„Pajtás! Én tettelek „szerencsétlen“-né, vagyis lóvá, reményem, megbocsájtasz? Válaszolj rögtön, csak egy szóval. Csókol régi jó barátod — P.

Én persze boldogságtól mámorosan irtam vissza az egy „igen“ szót, aláírtam hétszer aláhuzva a szerencsés szavat.

És most?? Akarják önök tudni mai állapotomat? Azóta hét hosszú év telt el s én, megátalkodott bünös ismét visszaestem bünömbé, ismét foglalkozom a kishirdetésekkal, igaz ugyan, hogy most nem feleséget keresek, mert jaj, van, hanem ilyenféle szavakat hirdetek:

„Levelezésbe ohajtanék lépni egy tapasztalt férfival, ki módját tudja: miként lehet az asszonyi házártskodásnak véget vetni. Gyors választ kér a kiadóhivatalba: „Szerencsétlen.“

Pápai krónika.

Várjuk a szintársulatot. Olyan éhesek vagyunk egy kis színházi élvezetre, hogy megesszük a vadgalambot, ha itt lesz. Jöjjön az Aranyember, akármilyen talmi, elfogadjuk 13 próbásnak. Protegáljuk a protekciót (ugy halljuk, rá is fér nagyon) egyszóval:

Árva győri Jakab,
Ha ott kitört nyakad,
Hozasd ide magad,
Itt szerencséd akad.*)

* * *

Az a szenzációs hír van elterjedve, hogy Pápan is lesz „Garabonczias Diák.“ Már a legnagyobb buzgalommal „söprik a pápai utcát.“**)

* * *

(Jelenet a pápai zsidó-bájból.)

Gardrobos (több gavallér tartván a garderobbe felé éjféli körül.) Uraim, mi dolog ez, csak nem mennek haza ily korán.

Gavallérok. Wie heist? hazamenni, mikor még csak egyik felét tancoltuk le az 1 egész főrnék. Étkezni akarunk.

Gard. Akkor uraim eltévesztették az ajtót, hiszen az étterem nem is itt, hanem a földszinten van.

Gav. Mit okosodik moga itten, oktöndi; miköze moga ak ahhoz, hol van az étterem; adja ide a ruháinkat. (Előcsapják számaikat.)

Gard. (Ilyeténképen letorkolttatván, enged a közóhajnak) nagy álmélkodással látja, hogy az urfiak evés czéljából imitt is jó helyen járnak, huzkodván elő ezek a zsebek rejtekeiből ludmáj, czomb és egyéb tréfi épen nem a szellem táplálékára rendelt dolgokat és az álmélkodás után csak azért csapja magát homlokra, hogy mért nincs öneki jobb orra.

* * *

Prémes bundás két huszárok	„Gyalog czibil, gyáva népség.
Elindultak péntek estén,	Száz sem ér fel egy huszárral.
Hova mentek, mennyit ittak,	Akár egész ármáduát
Mit kutassam, mért keresném.	Szétver két-harmad magával.“

Ittak amugy huszárosan	Huszaraink e nagy szóknak
S káromkodtak — Uram bocsáj	Vitézül eleget tettek,
Jó huszárnak káromkodni,	<i>Ketten</i> voltak csak és mégis
S verekedni már csak muszáj.	<i>Egy</i> szal polgárt összeverték.

Kardos, nyalka huszár urak
Tudjak azt a mesét kendtek,
Mikor egy nagy botos embert
Enbotjával eldöngöttek?!

* * *

Vagy két éve Thali Kálmán az országházban *hadászati* szempontból fejtegette, hogy helyesebb lenne a huszárokat a hegyes Veszprémből a sík Pápara áthelyezni. Most látjuk, hogy ez *ivászati* szempontból is helyesebb, mert a *beállított* huszár urak hegyes-völgyes helyen nem tudnának oly kényelmesen manővrozni éjjelenként.

* * *

A „Pápai Lapok“-ban Homo novus szép cikkében statisztikai adatokkal bizonygatja, hogy Pápa népessége aggasztólag fogy. Önkénytelenül eszünkbe jut az „Ember tragoediájából:“ „Sok az ember, uram és kevés a foka.“

*) Ez a kínrím rossz omen!

**) Jó is lesz, mert az a hír jár erre, hogy Pápan újabb időben: „Árok is van, gödör is van!“ Szerk.

1885. MÁRCZIUS 15.

Hajdanta ez a hónap
Marsról nevezteték,
A hadisten nevérol
Kapta dicső nevét.

Mars megszűnt, odafönn más
Foglalta el helyét,
S havát a márcziusi
Sórról keresztelék.

S azóta ifjúságát
Sem Mars neveli fel:
Dics helyett „márzenbier“-től
Duzzadoz a kebel.

Kükürütz Siga. Scholomon, van ma nekünk egy nemzeti önnep, emlékezzünk vissza, mit tettek a mi apáink ezelőtt 37 esztendővel Pesthen?

Scholomon a Grajsz. Mit tettek? Hát bizomsan becsokthák az özletet, mert volt nagy thologás és szidthák akik megcsinálthák ezthet a baj.

Képzelem, a római ifjak e napon mint csapták be tógájukat, -- hogy megüljék Caesar bukását! Másnap valamennyien abszenciát csíphettek Ciceró papánál!

Megünnepeztük mi is a nagy napot, a Stáger Bandi mindjárt a muri elején azt indítványozta, hogy énekeljük el a „Talpra magyar“-t. Mondok tán alkalomszerűbb lesz úgy reggel felé, mikor már a magyarok asztal alatt hasálnak!

A dicső Iluskát akarták a márcziusi ünnepély istennőjének megtenni, de lemondtak róla. Bizony, bizony, lebillent volna talpáról egypár magyar, akár mint hitta volna is a haza!

Megunta hát jármát a nép,
Lehányta a békot, nyugót:
Egy rázkodásra láncz szakadt,
Kemény vas-béko széttörött.
A fájástul tompult erő
Egész teljében feltámadta,
Hogy megharsant az ébredő:
Talpra magyar! Hi a haza!

Mint szabadult sas szárnyalól
A nap felé magasba fel.
Magsokalták. — s bár hogy vivál,
Békot raktak rád ujra fel.
De mult az éj. Im! felderült
Megint jobbiéted hajnala.
S a nappalon munkálni kell,
Talpra magyar! Hi a haza!

Nézz csak körül, munkát találsz
Tengeruyit, mely tevére vár.
Im! lásd, honod szélén amott
Hütlen fiad mint jubilál:
Mert jóságod jogot neki
Önmagadnál többet ada,
Zsarnokságról zeng panaszt...
Talpra magyar! Hi a haza.

S tán egy rossz szellem járt e helyen
Kik gyermekid leggyilkolák
Ép itt — emlékül im a nép
Martyr-ünneppé váltja át:
Mert igazságos kezédből
E banditák rabló-hada
Mélto jutalmát nyerte meg...
Talpra magyar! Hi a haza.

Másutt is vár még munka, nézd:
Hegy-völgy szaggatta szép vidék,
Nem nagy, se baj! az ő nekik
Egy országnak épen elég:
Panaszra nincsen semmi ok.
— Jobb tetszik majd Szibéria —
Ezer év már sok egy helyen...
Talpra magyar! Hi a haza.

És hát e vészes fene-vad.
Ki meggyalázta homlokod.
Ki pcreatot mond reád,
Mert fél falatod át adod;
Mert neki nem fél kell csupán.
Mind az egészet add oda,
Hogy éhen vesz' magad te el...
Talpra magyar! Hi a haza.

És nézd emitt, önvéred im!
Vélvén: megélni nem tudott
Aranyjövő reményiben
Meggfogja a vándorbotot.
S az új világba megtanul
Ujra csatlódni — és haza
Koldusbottal tér vissza csak...
Talpra magyar! Hi a haza.

Horváth János.

Kikelet.

Iluska Marsnak idusán
Elültetett egy kis magot.
Andris kertész körülte a
Fris földben csak kapálgatott.

Késő december járta már
Mikor megjött kikelet.
Iluska s Andris persze hogy
Csodálkoznak szerfelett.

Végre is Andris a csodán
Sokat bámulva így beszél:
Hja, ha az Ur akarja, hát
Elsül, akár a — kapanyél!

Adany. MÉR hogy a tótok olyan ellenségei ennek a nagy napnak?

Miháj. Még azt se tudja kee? Hát úk szállítják a fát on alpakon, oszténg ez a Petöfi mög azt szolnokolta, hogy „Talpra magyar!“ Hát azér haragszanak. Féltik a kenyérüket!

Garantirozott hírek.

☞ Györött, márczius 15-ét nagy ünnepélyességgel ülték meg. A Széchenyi-téren ezrek meg ezrek hullámoztak, a közepén álló tribünön Lacza és Winterl tartottak lelkesítő felhívásokat a néphez, hogy vivja ki szabadságát s kiáltssa ki a köztársaságot!

— A györi ifjúság márcz. 15-ikének megünneplésére az Auer-kávéházban lélekemelő ünnepélyt rendezett. A program a következő volt: 1. Maskaó en gros et en detail. 2. Kálábriás inter pacczeres. 3. Ferbela hozomra. 4. Feliratok Károlyhoz.

Esti szellő.

Az én jó öreg nagybátyám, Leport őrnagy és ezredorvos vendége voltam vagy két hétre.

Leport őrnagynak volt a Loire partján egy kis rózsaszínű kastélya, köröskörül befuttatva zöld folyon-dárral. Tudják önök, olyan kis kalitka mint amilyen olyan sok van elhintve a Loire völgyében.

Gyönyörű egy vidék az, öreg nagybátyám nem hiába szereti annyira. És mily jó ott élni! Reggeltől estig a kastélyok lakói mást nem tesznek, mint hogy egymást látogatják, — ilyenformán a Loire partján soh' sines az ember egyedül. Így jött aztán, hogy én alig három négy napi ottlét után be voltam vezetve több kis szomszédos kastélyba, és ezek között különösen megemlitendő d'Arain-éké akik a vidék leg-gazdagabb és legvendégszeretőbb családjaihoz tartoznak. Mr. d' Arain gömbölyű kis uri ember, talán egy kicsit nagyon is gömbölyű, szeret hangosan beszélni és terrassejáról nagyokat köpködni messzire, vaskos szivarokat sziva, miket negédesen emelget szájához. miközben kis ujját kinyujtva meregeti fölfelé! Végre is, kitűnő ember, nagybátyám régi jó barátja, örülve gazdagságának és az egész világnak jó barátja.

Mondjuk meg egyszer s mindenkorra, hogy Ma-dame d' Arain tökéletesen jelentéktelen személyiség; hogy d' Arain Valentine kisasszony szőke és csinosan zongorázik; hogy Mr. Raoul d'Arain, a kis szőke lány fivére, fehér mellényt, kék nyakkravalt és egy gyűrűt hord kis ujján — és ezzel tökéletesen önök elé állítottuk a kastély-lakóit. De nini, majdnem el-feledtem még egy személyiséget, aki pedig fontos sze-repet fog játszani e kis történetben. Értem de Ballons Alfréd urat, ki mint vendég időzött d'Arainéknál. Ez az elegans uriember mindjárt eleinte nem akart nekem tetszeni. Körülbelül harmincz éves lehetett, borzas ve-res bajusszal orra alatt, a feje kissé kopasz, fülei felett két hajpamattal. Amellett úgy tetszett, hogy ezt a de Ballont nagyon jó szemmel nézték a háznál, absurd élezeire mindig kész volt a nevetés és a ház ura egyszerűen csak per „kedves de Ballons“ beszélt vele.

De ne vesztegessük a drága időt és vegyük fel az események fonalát.

Egy este egyedül ebédeltem d'Arainéknál, mert az én jó nagybátyám azon nap megint sokat szenvedett a puska-golyójától, amely egy jó hüvelykkel szállt lejjebb a hátában. Rá is tetette a mutató-ujjamat. Valóban, hihetetlen nagy utat tett a golyóbs tegnap óta.

— Ez azt jelenti, tevé hozzá az őrnagy, hogy zivatar lesz ma este. Én hát itthon maradok, nyergel-tess magadnak egy lovat és jó étvágyat.

Az ebéd nagyon jó volt, a kevés számú vendég jókedvű, — ebéd után szivtunk egy szivart a park-ban és úgy kilencz óra felé mindenki visszatért a sa-

lonba. Azalatt új látogatók is érkeztek. Meglepetésemre több hölgy estélyi-toiletteben és több ur frakkban jelent meg. Egy perczig folyt a társalgás, azután ma-dame d'Arain leányához fordulva a nagy fauteuil mélyéből:

— Nem zongoráznál nekünk valamit, édesem?

— Oh! be jó gondolat! valóban nagyszerű! hal-latszott köröskörül.

Valentine k. a. minden kéretetés nélkül lépett a zongorához, kettőt-hármat csavarintott a tabouret-on, leveté hosszú svéd keztyűit és kezecekeit egymáshoz dörzsölve, kérdé:

— Hát mit játszak?

— Tán azokból a szép ábrándokból, tudod, ki-esikém? Mondá a mama. Tra la la la . . . elragadó ez az ábránd!

A kedves gyermek előkeresi az illető darabot és hozzám fordulva:

— Lenne oly szives uram és forgatná a lapokat? Ön ugyis zeneértő, nekem pedig igazán nehezemre esik ének és játék közben lapozni.

Mosolyogva hajtottam meg magam és széket véve, leültem a bájos gyermek mellé. Pedig nem ismerem abszurdabb foglalkozást, mint az ilyen lapforgatást. Mindenki ránéz az emberre és még sem őtet nézik és a tapsok sem neki szólnak; ha nagyon figyelmes az illető, ostobának tartják, ha pedig egykedvűséget af-fektál, — impertinensnek . . . Különben meglehet, hogy nagyon is félénk vagyok. Annyi bizonyos, hogy helyzetemet nagyon együgyűnek találtam és meglehe-tős zavarban voltam.

Egy darabig hallatszott a székek robaja, a hől-gyek elegyengették ruháikat és a esend helyreállt.

Ez az ábránd valóban nagyon kedves, álomszerű zenével birt, telve sentimentális fordulatok és könyek-ke. Mindjárt az első ütemeknél láttam, hogy Valentine kisasszony kitűnő értelemmel énekel és játszik. Kissé remegő hangja meghatottságot árult el, — ragyogó szemébe könny lopódzott — valóban egész lelkéből énekel. Egy pillantást is vettem a hallgatókra; őszinte meghatottság mutatkozott minden arcon; minden szem reánk, azaz inkább őreá volt irányozva. E perczben éppen egy gyönyörű solo következett, minden kíséret nélkül. A hallgatók lélegzetüket is visszatarták, egy légy repülése is hallható volt a mély esendben és magam is különös szenacziót éreztem hátamon végigfutni, — midőn egyszerre egy hatásteljes műpauza közepében . . .

Nyájas olvasóm, ön nem is képzei, mily erős ingernek állok én ellen e pillanatban. Szeretném kis történetem abban hagyni, de nem ám valami író-fogás-ból, esküszöm rá, de egyesegyedül azon végtelen za-varból, amelybe elbeszélésem sodort, úgy hogy igazán nem tudom, hogyan folytassam.

Folytatása következik.

Kaszinó.

No, megnyitottuk a kaszinó ajtait az irodalomnak. Nem szerkeszthetnek már, hogy mi csak az irodalomnak élünk. Hehehe.

Ámbár én most is csak amondó vagyok, hogy Petőfi bordala helyett inkább megszivelem a Wiedemann borát, óda helyett a sódart s két deczi kevert mindig többet ér, mint két kötet tiszta nektár. Hehehe.

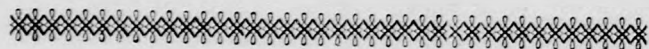
Vitatkoztunk, hogy vajjon miket tartunk pénz ek esténkin, hangversenyeket vagy felolvasásokat? Én a felolvasások mellett voltam, mert ezek hamarabb véget érnek Hehehe.

Különbön feliratkoztunk már többen is felolvasásokra. Legközelebb a „Reggel a nap felkél keleten“ költője olvassa fel legújabb szerzeményeit, — utána Viktor tart a „Nádor“-ról. régi alkotmányunk e föméltóságáról tudós értekezést latin kútfók után — aztán jövök én „A has auktor. tásáról“ és így tovább. Heh...

No hát már most miben egyezik meg ez a Petőfi meg Arany, kérdem Viktortól. Abban — válasza ja ő — hogy egyiket sem ismerem. He...

Összevéve mindent, Koltay felolvasásának az a haszna meg volt, hogy engem 40 perczig nem hal'ottak beszélni. Állunk jövő pénteknek elébe!

Mojse Kohn, a fatalista.

Fontos és hatalmas rebachot kináló gscheft szólitá egykoron Kohn Iezig uramat Debreczenbe és már előre is számitgatá a perzenteket, amelyek tiszta profit gyanánt zsebeit fogják terhelni. — Salileben, ma elkhészited nekhem az überrokkomat, hogy ebédután elmehessek a güzüssel Debreczenbe, sollste wissen, natyszerűh gscheft! mondá Kohn uram, midőn reggeli felkelés után a hálósipkát fejébe nyomta.

— De az irathokat el ne felejts dugni bele a khabátba, mert akhor járom magamat, mint bolond Istók Debreczenbe.

A jámbor Sáli oldalborda csakugyan mindent elkészített, még csak a tubákos szelenczét sem felejté ki belőle. Hogy azonban Kohn ur a vonatot valami privát pechből el ne kesse, jónak látta már reggeli 10 órakor kibállagni a d. u. 4 órakor érkezendő vonat-hoz. Hiszen van idő gondolá magában, nem késem el ha khiesit szüindikálom magamat.

Igaz, elszundikálta magát annyira, hogy csak az 5 órát ütő őrházi harang keltette föl, amidőn a csalfa gőzös már jó távol zakatolt.

Álmélkodva jelent meg Kohn uram otthon, már csak a következő napra halasztva az elutazást. Ekkor

már csak 2 órakor távozott el hazulról, kikerülendő a tegnapi baleset esetleges ismétlődését. Milyen bölesen gondolta ki a dolgot, valóban jókor jött s már a kupében ült, midőn észrevette, hogy nem a saját a sógorlében kabátját vette föl, melynek zsebei természetesen nélkülözték a szükséges iratokat.

Megfordítani a gőzöst nem lehetvén, neki engedé magát a sors áramának.

Debreczenben szerencsésen megérkezett és első teendője vala haza sürgönyözni, hogy az iratokat azonnal küldjék el, mert addig mitem esinálhat.

Néhány óra mulva arra a gondolatra ébredt, hátha nem lelik meg otthon a kért iratokat; kapja magát és visszautazik azokért ő maga. Otthon megérkezve, azt hallja Kohnleben, hogy a kért iratesomag express már elküldetett, miért is nem maradt egyéb hátra, mint rögtön visszautazni, hogy immár a gscheftet elintézte.

Megérkezett most ismét Debreczenbe, ahol bámulatteljes arezkifejezés kíséretében tudtára adja a vendéglős, hogy számára ma reggel egy express iratesomag érkezett, miután azonban Kohn ur elutazott volt, a küldeményt kiinduló helyére visszaküldeni bátkorodott.

Volt tehát ámulás és bámulás.

Mindennek betetőzője az vala, hogy a néhány napi késedelem folytán az ígérkező zsiros gscheftből mi sem lett és végre Kohn uram magához térve, arra a tudatra jutott, hogy legjobb hazautazni, miután még egy sürgönnnyel tudtára adta az otthoniaknak, hogy az iratokat valamiképen — el ne küldjék.

Garçon.

SZERKESZTŐI KISPOSTA.

○ **Orsova.** Megjött. Dícséret a kiváló szorgalomért. A régibb küldeményből is szemelünk ki egy jeleset, a mostaninak meg új, esattanósabb véget pöndőritettünk. — **H. I. Pápa.** Az ügyes verset szívesen felhasználjuk, az apróság is beleszorult a krónikába, bár egy kissé erős. — **F-i Pápa.** Amaz a „K“-ben jelenik meg kívánata szerint, emezek itt. Csak körmönfontabb furlanggal kell kikerekíteni a művet. Tovább. — **Garçon Budapest.** Amit a vicez sántit, helyrehozza az igazság lába. Vesse le az álarcot. — **G. V.**

Sopron. Viszonozzuk, szerezz amott jó nevet Győrnek. Üdv és ölelés. — **P. Győr.** Nem tudjuk, mi lehet levelében, olvashatatlan a paczkák miatt. Nem volna önek könnyebb, ha irás előtt mázólna be a papirost tintával s ugy küldené el? Időt takarítana meg vele! — **Képviselőjelölt.** Darázs-fészek, de felhúzzuk a nemtörődés keztyűjét, aztán belenyulunk. — **A. Z. Szeged.** Hát azon a vidéken mi ujság? — **Pipiske.** Rémi: ő szójátékok. Hasonlók ahhoz, hogy: szabó = szab ó! Elrettentő például kiszögeztük a kapura. Azóta kerüli a házat ember, állat. — **Sz-Fehérvár.** Ismerjük személyesen, de azért nem fölösleges ez a fotográfia.

HIRDETÉS.

Garabonciás Diák Naptárának második kiadásából a harmadik ezerből valami kétszáz kitűnő példány a nyakamon maradt. Nehogy ott savanyodjék: figyelmeztetem Magyarországot és a nagyvilágot, hogy elkapkodhatják tőlem gyorsaság kedvéért **darabonkint harmincz krajczárért.**

A kiadóhivatal, Győr, karmelitatér 3. sz.

Kiadótulajdonos, felelős szerkesztő:
Szávay Gyula.

Főmunkatárs: Gerő Gyula

Walser Ferencz

első magy. gép- és tűzoltószerszám-gyár, harang- és ércöntőde

BUDAPESTEN,

Rottenbiller-utca 66.

Legnagyobb, modern technikai alapon felszerelt belhoni gyár
különleges készítményei:

Jeeskenőgépek

tűzoltó-egyletek, városok és falusi községek részére

Harangok és azok szabadalmazott felszerelése, legujabb szerkezetben, mindennemű kutak házi, gyári és gazdasági célokra, minden célnak megfelelő szivattyúk. vállalkozik tűzoltóegyletek felszerelésére, teljes vízvezetékek, gyapjamosodák, gőz- és zuhany-fürdők berendezésére, árvízmentesítő telepek, nyilvános közutak felállítására magas nyomású vízvezetékeknek és minden vízművi munka pontos teljesítésére, kedvező feltételek és teljes jótállás mellett.

Képes árjegyzékek és részletes költségtervezetek díjmenten bocsátatnak rendelkezésre.

Egyedüli belhoni szivattyúgyár.

Különösen figyelemre méltó a hírnevez

dr. Forti-féle sebtapasz.

Ezen általánosan kitűnőnek elismert gyógytapsz rendkívüli gyógyereje, oszlató, érlelő s fájdalomat esilapító hatása által leggyorsabb, legbiztosabb s egyszerűsmind gyökeres gyógyulást eszközöl különösen bajokban. — Ily bajok a torokgyulladás, légesőhurut, bőrkés barnaság, hártvás-gyík (Croup, Angina), mindennemű megsértések, harapás, szurás, vágás vagy égés által támadható sebek, megforrások, darázs- vagy méhszurások, bujásenyves és egyéb konok fekélyek, zuzatások (contusiók) meglepő gyors fájdalomcsillapítással, — rögzített daganatok, gümők, tályogok (fogtályog is), pokolvar, (carbunculus, pustula maligna), megkeményedések, gőnyedések, vérkelések, minden mirigybetegségek, görvényes fekélyek, fagydaganat, ujjféreg, körömfolyás, körmörméreg, vadhus, tagszivacs, csontszú, kifecskítés és azután a testből közönségesen szabad kézzel, sebészi műtét és fájdalom nélkül, könnyen kihúzható, mire a seb gyógyulása gyorsan bekövetkezik.

A csomagok ára a kisebbeknek 50 kr., a nagyobbaknak 1 frt, használati utasítással együtt. Postán küldve 20 krral több!

Központi küldeményező raktár Budapestben:

Török József gyógyszerész urnál, király-utca 12. sz. Továbbá kapható vidéken minden nagyobb város gyógyszer-tárában, Győrött: STIRLING KÁROLY gyógyszerész urnál.

Ezen kitűnő hatású, nem eléggé ajánlható gyógytapsz készítője

Forti László.

Lakása: Budapest, I. ker. vár. Nádor-utca 3. sz., ahová közvetlen megrendelések címzendők.

A t. ez gyógyszerész urak, kik raktárt elvállalni hajlandók lennének, felszólítatnak, miszerint e részbeni ajánlataikat ezen gyógyszer készítőjéhez, Forti Lászlóhoz címezve: (Budapest, I. ker. vár, Nádor-utca 3. sz. beküldeni sziveskedjenek, ki megrendeléseket is pontosan teljesít. — Vidéki bérmentes levelek általi megrendelések az árnak készpénzbeni beküldése vagy posta-utalvány, ugyszinte utánvét mellett tüstént és legpontosabban teljesítetnek.

Figyelmeztetés! Sebtapaszom Győr városában előforduló hamisításának meggátlására a tisztelt közönséggel közlöm az egy köztiszteltben álló és minden tekintetben bizalomra méltó férfitől hozzám beérkezett figyelmeztető levelét: Tisztelt uram! Győrre menő süttőri asszony, kit Ön sebtapaszának vételével megbíztam, az illető bizonyos üzlete helyett a legköze ebbi gyógyszertárba (mint mondja a tüstörnyon belül a város felé, — névszerint megjelölni még nem tudom) ment, ott kért és kapta a „Forti-féle” sebtapaszt 4 darabban á 50 kr., melynek egy példányát mutatványul ide mellékelem, a többi pedig, minthogy hamissága szembevető, vissza fogom alkalmilag küldeni.

Ezen perfid eljárás által mind ön, mind a közönség meg vagyon esalva és úgy hiszem, megérdemli a törvényes uton való megtorlást.
Süttőr, 1884. jun. 4.
u. p. Eszterháza.

Kiváló tisztellettal tisztelője

Schlegel Péter,
esperes-plébános.

megrándulások, helyi csúsz, továbbá a szülés utáni láb-sebek és daganatok, fájós, fekélyezett vagy már genyes női mell, — sok nő már csirában volt emlőráktól — a különben elkerülhetetlen életveszélyes sebészi műtét mellőzéseivel — egyedül ezen jeles sebtapasz használata által menekült meg. A fül-nyílás, nemkülönben a torok-mondolák gyuladásánál hathatós szolgálatot tesz. Hólyag-tapsz vagy mustárlisztből borogatások után használva, méltán valóságos enyhyszernek nevezhető, minthogy nem csupán enyhítést szerez, hanem mivel inkább a beteget kínos fájdalmaitól azonnal tökéletesen megszabadítja.

Végre a testbe teljesen belemélyedt bárminemű szárlka, darázs vagy méh fulánkja csupán ezen tapszának rövid idei használata folytán annyira előtűnik, hogy azután a seb gyógyulása gyorsan bekövetkezik.

SURÁNYI JÁNOS

KÖNYVNYOMDA-INTÉZETE

GYŐRÖTT,

Szél-utca,

első takaré-

pénztári épület.

Van szerencsém a n. é. közönség becses tudomására hozni, hogy **CZÉH SÁNDOR ÖZVEGYE** régi, jóhírű könyvnyomda-intézetét, melynek öt év óta művezetője voltam, meg- és átvettem és „**SURÁNYI JÁNOS**” bejegyzett cég alatt folytatom. Bátorkodom egyszers- mind a n. é. közönséggel tudatni, hogy

nyomdai munkákat

fekete vagy színes nyomásban való elkészítés végett – a legpontosabban és legjutányosabb árak mellett elfogadok.

Mély tisztelettel

Surányi János.

Csődtömeg-végeladás!

Van szerencsém a n. é. közönséget értesíteni, hogy a győri tek. kir. törvényszék mint csődbíróságnak 1885. évi 1268. szám alatt hozott végzése alapján

MANOVILL SOMA

norinbergi- és rövidáru-kereskedőnek

Fehérvári-utca 7. sz. alatt levő üzletében található összes tárgyak mint

csődtömeg

a beszerzési áron alul kicsinyben elárusíttatnak, ugymint:

fehéreneműek, kalapok, zsebkendők, harisnyák, erszények, szivar- és pénztárczák, esernyők, sétabotok, gallérok, keztük, kezelők, kezelő-gombok, zsebkések, fehér és színes kötőpamutok, evőkészletek csont- és fából, ugy alpacca és chinai ezüst csemege-kések, fésűk, albumok, ruha-, haj- és fogkefék, szappanok, illatszerek, gyermekjátékok és még számtalan pi- pere- és háztartási czikkek

Az üzlet nyitva van naponkint reggeli 8-tól 12-ig és d. u. 2-től 7-ig.

GYŐR, 1885. márczius hó 6-án.

Veöreös Jenő,

ügyvéd, csődtömeggondnok.